

ת"פ 24204/11/13 - מדינת ישראל נגד אליס ענבר פקלמן, ברק ענבר פקלמן

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 24204-11-13 מדינת ישראל נ' ענבר פקלמן
ואח'

בפני כבוד השופטת נאוה בכור
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. אליס ענבר פקלמן
2. ברק ענבר פקלמן

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד בועז ביטון

הנאשמים בעצמם וב"כ עו"ד בין תרדיון

גזר דין

1. הנאשמים הודו, במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירה של הסגת גבול פלילית לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

לנאשמת 1- אף עבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק, **ולנאשם 2-** אף עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק.

על פי המפורט בכתב האישום המתוקן, מירב בית הלחמי הינה הבעלים של בית מלאכה ביישוב נופים כשאהוד גאולה, בן זוגה, עובד בו (להלן: "המתלונן").

הנאשמים הזמינו עבודה מהמתלוננים שבוצעה שלא לשביעות רצונם.

ביום **18.3.12** התקשרה הנאשמת לטלפון הנייד של מירב במספר הזדמנויות ולא נענתה לשביעות רצונה. למחרת, ביום **19.3.12**, הגיעו הנאשמים לבית המלאכה ודרשו בצעקות מהמתלונן שיתקן את העבודה או לחילופין יחזיר להם את כספם ואת חומרי הגלם שנתנו לצורך ביצוע העבודה. המתלונן דרש מהנאשמים לצאת מספר פעמים - והם סרבו.

בהמשך, דחפה **הנאשמת** את המתלון באמצעות ידה ובין השניים החלו דחיפות הדדיות. הנאשם איים על **המתלון** בכך שאמר לו ש"ישבור לו את הראש".

בנסיבות אלה, יצא המתלון למכולת הסמוכה וביקש להזמין משטרה.

2. הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשמים יודו בכתב אישום מתוקן, יורשעו בגינו, ויפנו לקבלת תסקיר, ללא הסכמה עונשית.

3. מתסקיר שירות המבחן בעניינה של הנאשמת מיום **6.12.15** עולה כי הינה בת 39 מנהלת אורח חיים דתי, נשואה ואם לשתיים בנות 5 ו-12, מתגוררת עם משפחתה בביתם ביישוב נופים שבשומרון. הנאשמת סיימה 12 שנות לימוד בבגרות מלאה, ושרתה שירות צבאי מלא בחיל הקשר בפיקוד העורף (לא הציגה תעודת שחרור).

למדה הנהלת חשבונות בתיכון, ובנוסף למדה כשנה במכללה קורס שילוח בינלאומי (לא הציגה מסמכים).

מזה כ-11 שנים עובדת עם הנאשם בעסק בבעלותם בתחום שילוח בינלאומי. לדבריה הקימה את העסק באופן עצמאי, והנאשם הצטרף אליה כשכיר לפני מספר שנים.

מתארת את העסק כקשה ותובעני, כשלפני כן עבדה כשכירה במקומות שונים במשך כ-6 שנים.

את בעלה- הנאשם, הכירה בהיותה כבת 25 הם נישאו ונולדו להם שתי בנותיהם. לפני מספר שנים חזרו בתשובה ומקיימים אורח חיים דתי, מתארת את משפחתם כנורמטיבית ומתפקדת ואת הקשר עם הנאשם כקרוב, חם ודואג.

הוריה של הנאשמת בשנות ה-60 לחייהם, אמה עקרת בית ואביה פנסיונר. כיום הוריה עובדים מספר שעות ביום בחלוקת מזון למשרדים. יש לה שני אחים ומתארת יחסים טובים עם בני משפחתה שכוללים קשר רגשי קרוב ועזרה קונקרטי.

מגיליון רישומה הפלילי עולה כי אין לחובתה הרשעות קודמות.

באשר לעבירות נשוא התיק הנוכחי- התקשתה להכיר באחריותה ובבחירתה באלימות כלפי המתלון כשתיארה את התנהגותה כתגובתית להתנהלותו המאיימת של המתלון כלפיה.

תיארה כי ברקע לעבירות - היא והנאשם הזמינו עבודת נגרות אצל המתלון, המתגורר ועובד ביישוב בו הם מתגוררים, ומלכתחילה בחרו בו, למרות שגבה כסף רב, עקב מצבו הכלכלי הקשה, ורצונם לסייע לו.

לדבריה ביקשה מהמתלונן כי בטרם יסיים את העבודה -ייתעץ עמה על נראות השולחן, אולם למרות זאת סיים את עבודת הנגרות מבלי לקבל את אישורה על גימור המוצר והתוצר לא היה לרצונה. לאחר זמן מה, ניסתה יחד עם הנאשם להתקשר למתלונן בכדי לקבל כספם חזרה ואת חומרי הגלם - אך לא נענו ע"י המתלונן.

ביום האירוע, החליטו לגשת לבית המלאכה ודרשו כי כספם יוחזר, אך לטענתה המתלונן היה תחת השפעת אלכוהול, וסירב. התפתח בינה לבין המתלונן עימות מילולי, במהלכו התקרב אליה, חשה איום מפניו, והחלו דחיפות הדדיות על רקע ניסיונה להתגונן מפני אלימותו. התייחסה לאלטרנטיבות תקינות יותר לפתרון הסכסוך כמו פנייה לרשויות החוק.

ציינה כי התנהגותה זו חריגה ואינה מאפיינת אותה, שללה קיום דפוסים אלימים באישיותה, הדגישה כי חשה צער עקב מעשיה נוכח השלכותיהם עליה בדמות פתיחת ההליך הפלילי וההוצאות הכרוכות בו, אך לא ביטאה אמפתיה כלפי המתלונן.

מסרה כי הוא אינו מתגורר עוד ביישוב, ומאז העבירות לא התקיים עמו כל קשר. שללה עיסוק או מחשבות נקמניות כלפיו.

הדגישה את חשיבות סיום ההליך ללא הרשעה בטענה כי מקיימת קשר עסקי עם משרד הביטחון ועל כן אם תורשע- ייפגע העסק (לא הציגה אישורים).

שללה צורך במעורבות טיפולית במצבה, והביעה נכונות לפצות על מעשיה באמצעות של"צ.

במהלך האבחון התרשם השירות מהנאשמת כבעלת אישיות חזקה, דומיננטית, דעתנית ועצמאית, גם בקשר עם הנאשם.

במצבים בהם חשה עצמה מושפלת, מנוצלת, פגועה וחסרת אונים, מתקשה להתמודד עם רגשותיה באופן שקול, נוטה לפעול בצורה אימפולסיבית ופוגענית מבלי יכולת לבחון השלכות התנהגותה זו עליה ועל סביבתה.

בפני השירות ביטאה צורך בסיום ההליך ללא הרשעה, וביטאה נכונות מילולית לביצוע של"צ, אולם בפועל במהלך ניסיון לגבש עמה תוכנית של"צ- גילתה חוסר יציבות בעמדותיה, שינתה דעתה מספר פעמים לגבי ביצוע, ביטאה כעס על הצורך לבצע ענישה זו מקום בו חווה עצמה כקורבן בנסיבות העבירות, ותופסת עצמה כאדם נורמטיבי ושומר חוק.

במהלך ניסיונות השירות לגייס אותה לקבלת החלטה ובצוע השל"צ, התבטאויותיה כלפי השירות היו בלתי מווסתות, כוחניות ותוקפניות, ולא פעלה לגיבוש תוכנית של"צ במסגרת אליה הופנתה.

על גורמי הסיכוי לשיקום שקל השירות את יכולת תפקודה במישורי חייה השונים (תעסוקה ומשפחה), יכולת הסתגלות ויציבות במסגרות, לצד העדר התמכרות לחומרים, העדר עבר פלילי, והעדר תיקים נוספים בשלוש השנים שחלפו מאז ביצוע העבירות דנן.

על גורמי הסיכון להישנות התנהגות אלימה שקל השירות את הקושי של הנאשמת לקחת אחריות על מעשיה,

את קשייה בוויסות דחפיה התוקפניים, קושי בביטוי אמפתיה, צרכיה בשליטה, נוקשות חשיבתית, קושי לתת אמון ביחסים, ודפוסי התמודדות בעייתיים עם מצבים המעוררים חרדה, מתח, חוסר אונים ופגיעה בדימויה העצמי.

הוערך כי רמת המסוכנות להתנהגות אלימה מצדה הינה נמוכה וברמה נמוכה.

לאור האמור, ובשל עמדתה השוללת טיפול לשינוי דפוסי, לא נותר פתח להתערבות טיפולית ואין לבוא בהמלצה על צו מבחן.

כמו כן לא פעלה לגיבוש תוכנית של"צ, ועל כן אין יכולת לבוא בהמלצה לגבי המשך קשר במסגרת צו של"צ.

השירות התרשם מקשייה הניכרים בשיתוף פעולה עם השירות כבר בשלבי האבחון הראשוניים, ולכן ספק אם מסוגלת להתחייב לקשר עם השירות.

בנסיבות אלה, נוכח המתואר ובהעדר אישורים המאשרים פגיעה ממשית של הרשעה בדין כלפיה אין בידי השירות להתייחס לעניין ביטול ההרשעה.

מתסקיר משלים בעניינה של הנאשמת מיום 3.1.16 עולה כי במהלך תקופת הדחייה התגייסה הנאשמת לגיבוש תוכנית של"צ ופעלה בהתאם כנדרש, לפיה תבצע עבודות בליווי ופרסום עסקים בשומרון במסגרת "מועצה אזרית שומרון- הועד למתיישבי השומרון" בהיקף של 160 שעות.

לגבי סוגיית אי ההרשעה - ער השירות לחומרת העבירות, ושקל אף את התנהגותה הבעייתית מול השירות במהלך האבחון, אולם במהלך המשך הקשר עמה חל שינוי חיובי בעמדתה והצליחה להתגייס ולפעול בשיתוף פעולה עם השירות.

לפיכך, ונוכח היותה בעלת עסק עצמאי, נעדרת עבר פלילי, מעריך השירות כי הרשעה בדין עלולה לפגוע בעסק, שבין לקוחותיו מסגרות ציבוריות וביטחוניות, ולפגוע בתעסוקת הנאשמת.

כדי לעודד את תפקודה התעסוקתית ואת התנהלותה התקינה בחברה, ממליץ השירות על ביטול הרשעה, לצד הטלת צו של"צ בהיקף 160 שעות בהתאם לתוכנית המוצעת.

מתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם מיום 6.12.15 עולה כי הינו בן 38, נשוי ואב לשתי בנות, בגילאי 5 ו-12 שנים, מנהל אורח חיים דתי, ומתגורר ביישוב נופים.

בעל 12 שנות לימוד ובגרות חלקית, סיים שירות צבאי חלקי עקב תאונת דרכים שעבר בזמן השירות, וכיום עובד כשכיר בעסק העצמאי שבבעלות אשתו הנאשמת, משנת 2004, בתחום שילוח בינלאומי.

אובחן כסובל מפוסט טראומה, מוכר כנכה של משרד הביטחון (הציג אישור) ומתקיים מקצבת נכות ומהכנסותיו של העסק שבבעלותו ביחד עם הנאשמת.

טרם גיוסו לצבא עבד באבטחת מועדונים, התגייס לחיל השריון, אך לאחר שנתיים- נפצע בתאונת דרכים ולאחר תקופת אשפוז ושיקום השתחרר משירות בגין פרופיל רפואי, עם פוסט טראומה ומוכר כנכה בשיעור 40% מטעם משרד הביטחון.

בהמשך ניסה להתפרנס מעבודות מזדמנות, למד לימודי הנדסאי תעשייה - אותם לא סיים במלואם, ומשנת 2004 מנהל יחד עם אשתו עסק עצמאי בתחום שילוח בינלאומי כשהוא אחראי על הפן הלוגיסטי, ואשתו אחראית על השיווק והמכירות.

הכיר את אשתו בהיותו בן 24, מתאר כי בקשר הזוגי היא הדומיננטית בכל הקשור לניהול משק הבית, חינוך הילדים וקבלת החלטות.

במשפחת מוצאו יש לו שני אחים, אביו נפטר לפני 20 שנה בהיותו של הנאשם כבן 17 ממחלת הסרטן, ואמו בת 66 פנסיונרית, עבדה כמנהלת אגף בארגון נעמ"ת וכיום בשל בעיות בריאות רבות מוכרת כנכה 100% ע"י המוסד לביטוח לאומי.

מתאר כי גדל בבית נורמטיבי וכי הקשר עם אמו היה קרוב אך התרופף עם השנים לאור חזרתו בתשובה.

מגיליון רישומו הפלילי עולה כי אין לחובתו הרשעות קודמות.

לגבי העבירות - הודה באופן חלקי בעובדות כתב האישום, כשהרחיק עצמו מפרטים המייחסים לו אלימות מילולית כלפי המתלונן, וציין כי אינו זוכר פרטים רבים באירוע.

ברקע לעבירות תאר את חוסר שביעות רצונה של אשתו מעבודת המתלונן ומהתנהלותו לאחר שהזמינו אצלו עבודת נגרות תמורת כסף רב, ואף ספקו לו חומרי גלם.

לטענתו בחרו במתלונן לבצע את העבודה של בניית שולחן עץ עבורם הואיל ורצו לסייע לו במצבו הכלכלי הקשה. בטרם סיים המתלונן את העבודה, ביקשה ממנו הנאשמת להיוועץ בה אולם הוא לא עשה כן, והתוצר הסופי לא ענה על ציפיותיה.

בהיותם חשים מרומים ומנוצלים, ניסו לפנות אליו טלפונית מספר פעמים בבקשה להחזיר את כספם וחומרי הגלם שלהם - אולם לא נענו. כתוצאה מכך, ניגשו לבית המלאכה על מנת לפתור עמו את הסכסוך ישירות.

הנאשם לא התכוון לפתח עימות אלים עמו, ורק ציפה לקבל כספו חזרה, אך בהגיעם למקום - המתלונן היה שיכור, החזיק סכין והתקרב לנאשמת באופן מאיים, ולאחר מכן יצא המתלונן החוצה והנאשם רדף אחריו וצעק לו את האיום בכתב האישום.

הנאשם נבהל מהסלמת הסיטואציה ומאיום שחווה מהמתלונן כלפי הנאשמת, וציין כי הוא עצמו השתתק וקפא במקום, בזמן שאשתו התעמתה עם המתלונן בצורה ישירה.

מודה בעבירה של הסגת גבול, אך שולל התנהגות אלימה כלפי המתלונן.

כיום רואה את בחירתם להגיע לבית המלאכה כשגויה, ומבין את הסגת הגבול. הכיר באחריותו לכך והתייחס לאלטרנטיבות תקינות יותר לפתרון הסכסוך. חזר וציין כי התנהלותו זו חריגה ואינה מאפיינת אותו, שלל קיומם של דפוסים אלימים באישיותו, הדגיש כי חש צער על מעשיו והבנה באשר לאלימות המילולית והפגיעה שבהם, וביטא חרטה על התנהגותו.

כיום ממקוד בשיקום חייו, ובתפקודו ההורי והמשפחתי.

ציין את ההשלכות הפוגעות והשליליות של מעשיו עליו על חייו וחיי משפחתו.

שלל עיסוק או מחשבות נקמניות כלפי המתלונן, ולמרות שמתגוררים באותו יישוב - לא מתקיים ביניהם אף לא קשר אקראי.

ביטא חשש מפני הרשעתו בדין כיוון שזו תפגע בעתידו התעסוקתי.

הביע נכונות לפצות על מעשיו באמצעות של"צ, וציין כי מאחר ומצוי בקשר טיפולי מזה שלוש שנים, אינו תופס עצמו כמי שזקוק להתערבות טיפולית נוספת במצבו.

מדיווח המטפל בנאשם עולה כי מוקד הטיפול מכון כיום לשיפור דרכי התנהגותו ותגובותיו ללחצים, לדבריו הנאשם מתקדם בטיפול, ואיכות חייו משתפרת. הנאשם עובד בחריצות ובהתמדה בעסק הפרטי ומשתתף באופן פעיל בחיי הקהילה ביישוב בו מתגורר.

השירות התרשם כי הנאשם בעל יכולות לתפקוד, המתפקד באופן חיובי במישור התעסוקתי והמשפחתי. הוא מופנם ובעל אישיות פגיעה.

מעשיו בעבירות תגובתיים לתחושת של פגיעה, כעס, וניצול שהצטברו כלפי המתלונן והתעצמו בסיטואציה המתוחה של המפגש.

השירות סבור כי בבחירה שלהם להגיע לבית המלאכה נעשה ניסון לקוי לשיקום דימויים העצמי של הנאשמים ולהשיב את תחושת הכוח שהערער במהלך הקשר עם המתלונן.

במהלך האבחון, גילה הנאשם קושי בשיתוף פועלה מלא עם השירות, ביטא נכונות מילולית לבצע עבודות של"צ - אולם בפועל לא פעל על מנת לגבש תוכנית זו במסגרת אליה הופנה.

הוא שינה את עמדתו לגבי נכונות לבצע של"צ מספר פעמים, נהג להתבטא באופן כוחני, תוקפני, פוגעני מילולית, השליך את האחריות על מעורבותו בעבירה על גורמים חיצוניים, וחווה עצמו כקורבן בסיטואציה המשפטית ומול השירות כגורם סמכות.

על גורמי הסיכון להישנות התנהגות אלימה - שקל השירות את קשייו להכיר באלימות שהתנהלותו כלפי המתלונן, לפסיביות המאפיינת אותו בחייו בדרך כלל, את קשייו בביטוי רגשי ישיר, ואת מצבו הרגשי והנפשי, כמו גם קשייו לבטא אמפתיה כלפי המתלונן.

על גורמי הסיכון לשיקום - שקל השירות את כישוריו ויכולתו לתפקד במישורי חייו השונים, יכולת הסתגלות ויציבות

במסגרות הכרתו באחריותו לפסול במעשיו, העובדה שמצוי בטיפול סביב קשייו, הנכונות שביטא לפצות על מעשיו, העדר עבר פלילי, והעדר התמכרות לחומרים.

מבדיקה על כי רמת המסוכנות במצבו הינה נמוכה ובחומרה נמוכה.

לאור האמור, נוכח היותו מצוי בקשר טיפולי ממושך ונעזר בו - לא התרשם השירות מצורך במעורבות טיפולית נוספת.

בנוגע לצו של"צ - לא פעל לגבש תוכנית עבודות, ונוכח התנהלותו מול השירות ההתרשמות היא כי אינו מחויב ומגויס מספיק לצורך כך, ועולה ספק בדבר התאמתו לעבודות של"צ. על כן השירות לא בא בהמלצה בעניין זה.

באשר לשאלת ביטול ההרשעה - נוכח העדר עבר פלילי, חלוף הזמן מביצוע העבירות הנוכחיות, כ-3 שנים, והעדר תיקים נוספים שנפתחו בעניינו, כמו גם דבריו בדבר הפגיעה הצפויה בו בתפקודו הנוכחי בעסק של אשתו, לפיה מקיים קשרי לקוחות עם גורמים ממשלתיים ונדרש לתעודת יושר, ואף הרשעה תמנע ממנו לגשת לבחינות המכס של לשכת המסחר בתל אביב (הוצג אישור) - הרי שנראה כי ביטול ההרשעה חיוני לגביו.

עם זאת, נוכח עמדתו השוללת צורך במעורבות טיפולית ועמדתו לגבי ביצוע צו של"צ לא בשלו התנאים להמליץ על ביטול ההרשעה.

מתסקיר משלים בעניינו של הנאשם מיום 3.1.16 עולה כי במהלך תקופת הדחייה התגייס הנאשם ופעל לגיבוש תוכנית של"צ ונמצא מתאים לביצועה, לפיה ישובץ בתפקיד ליווי ופרסום עסקים בשומרון במסגרת "מועצה אזורית שומרון- הועד למתיישבי שומרון" בהיקף של 120 שעות.

לגבי סיום ההליך ללא הרשעה- הואיל ומדובר באדם צעיר המועסק בעסק משפחתי עצמאי, ללא עבר פלילי, וזו העבירה היחידה לגביו מעריך השירות כי הרשעה בדין עלולה לפגוע בתפקודו של העסק במיוחד נוכח העובדה כי מקיים קשרים עסקיים עם גופים ציבוריים וביטחוניים ולחבל בסיכויי להתפתח מקצועית.

הנאשם לומד בקורס "פקידים רשויים", וכחלק מדרישות המקצוע נדרש לגיליון עבר פלילי נקי, לכן- ממליץ השירות על סיום ההליך המשפטי לאל הרשעה לצד צו של"צ.

4. בטיעונים לעונש טען ב"כ המאשימה כי התסקירים המשלימים מציגים תמונה שונה לחלוטין מהתמונה שהוצגה בתסקירים הקודמים, המלצות שירות המבחן חיוביות, כאשר מדובר בנאשמים ללא הרשעות קודמות אשר התיק הנוכחי הינו תיק יחיד עבורם.

כתב האישום תוקן באופן מהותי.

בעניינו של הנאשם קיימות נסיבות מיוחדות כפי שעולה מהתסקיר והשירות אף ביצע אבחנה ביחס להיקף השל"צ נוכח חלקם בכתב האישום המתוקן.

התביעה גילתה גמישות בעניין אי ההרשעה ועמדתה העונשית ואין מקום לצמצם את היקף שעות השל"צ.

לאור האמור, מתבקש בימ"ש לאמץ המלצות שירות המבחן לעניין אי הרשעה לגבי שני הנאשמים, כמו גם של"צ בהיקף המוזכר, לצד התחייבות.

לצורך האיזון - יש מקום אף באופן הסמלי להורות על מתן פיצוי למתלונן בתיק זה.

ב"כ הנאשמים ציין בטיעונו כי יש לכבד את ההסדר ולאמץ את המלצת השירות כפי שמובא בתסקירים.

בעניין הפיצוי -הרי שמדובר באנשים נורמטיביים ללא עבר פלילי, שבבסיס המקרה נסיבות לפיהן הם הביאו למתלונן ציוד לבניית שולחן, שילמו על מוצר אותו לא קיבלו, ולבסוף אף הצטרפו לשלם שכ"ט עו"ד, לכן ספגו אובדן כלכלי והסכימו לוותר כדי לחסוך מזמנו של בית המשפט וגם לחסוך אי נעימויות מיותרות מול אנשים שאיתם הם חיים יום יום וחולקים את חייהם בשוב שהוא קטן משפחתי וחם.

הנאשמת הוסיפה כי היא והנאשם עובדים ביחד, בעסק עצמאי, ונמצאים בסיטואציה שמגבים אחד את השני בעסק, כך שביצוע שעות של"צ ע"י שניהם יכול לפגוע בעסק. גם הבית דורש ממנה הרבה זמן, לבתה גילו בעיות שמיעה ויש לה בעיות חברתיות, לצד בעיות פסיכולוגיות ונפשיות, וגם לבת הקטנה בעיות שפתיות ומטופלת אצל קלינאיות תקשורת. מעבר לזה נמצאת בתהליך של הפריה חוץ גופית.

היא והנאשם תורמים לקהילה ועושים חסדים.

5. דין ומסקנות

את מתחם העונש ההולם לעבירות יש לקבוע בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, מידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות (**סעיף 40ג(א) לחוק**).

במעשיהם פגעו הנאשמים בשמירה על שלומו, בריאותו וביטחונו האישי של אדם, שלווה נפשו ובזכותו של אדם לקניין פרטי.

על ההחמרה בעונשם של אלה המבכרים לפתור סכסוכים באמצעות אלימות וכוח הזרוע כבר עמד בימ"ש העליון לא אחת (ע"פ 2971/94 מדינת ישראל נ' רמי בן עוזי כהן (לא פורסם, מיום 16.2.95); ע"פ 562/07 עזרא מזרחי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, מיום 14.6.07)).

מנסיבות הקשורות בביצוע העבירות עולה כי הנאשמים הגיעו לבית המלאכה של המתלונן ודרשו בצעקות שיתקן את העבודה שביצע עבורם או לחילופין יחזיר להם את כספם ואת חומרי הגלם שנתנו לו, וכן סרבו לצאת מהמקום חרף דרישותיו החוזרות ונשנות.

הנאשמת דחפה את המתלונן באמצעות ידיה ובין השניים החלו דחיפות הדדיות, והנאשם איים עליו באומרו ש"ישבור לו את הראש", עד שהמתלונן נאלץ לצאת ולהזעיק משטרה מעסק סמוך.

במעשיהם פעלו הנאשמים בתכנון מוקדם הואיל וניגשו לבית המלאכה לאחר שניסיונותיהם לשוחח עם המתלונן ובת זוגו -עלו בתוהו, זאת מתוך כוונה לדרוש את כספם (**סעיף 40ט(א)(1) לחוק**), ולא נקלעו לסיטואציה באקראי.

הגם שלא נגרם למתלונן נזק פיזי, הרי שנגרם לו נזק נפשי- בעצם הגעה למקום והפחדתו באיום על גופו- וכמו כן- דחיפתו, שהובילה לדחיפות הדדיות בינו לבין הנאשמת, יכולה הייתה להסתיים בנזק גדול יותר- מקום בו האלימות הייתה מסלימה ואף גוררת אלימות מצד הנאשם, כפי שקורה לא אחת באירועים דומים (**סעיפים 40ט(א)(3) ו(4) לחוק**).

במעשיהם פגעו הנאשמים בערכים המוגנים ב**רף הנמוך**, הואיל ומחד גיסא, הגיעו בצוותא לעסקו של המתלונן, נהגו באלימות בכך שדחפו ואיומו עליו, ומאידך מדובר באירוע יחיד, ללא שימוש בנשק, וללא גרימת נזק גופני.

מנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות עולה כי הנאשמים הינם נעדרי עבר פלילי, שניהלו אורח חיים נורמטיבי לחלוטין עובר לאירוע ואף לאחריו (**סעיף 40יא(11) לחוק**), כאשר מדובר בחלוף זמן ניכר של שלוש וחצי שנים (**סעיף 40יא(10) לחוק**).

הנאשמים הודו במסגרת הסדר טיעון ובכך חסכו זמן שיפוטי רב, וכלל זה את העדת המתלונן (**סעיף 40יא(6) לחוק**), למרות שמתסקיר הנאשמת עולה כי התקשתה להכיר באחריותה ובבחירתה באלימות כלפי המתלונן ותיארה את התנהגותה כתגובתית להתנהלותו המאיימת של המתלונן כלפיה, שהיה תחת השפעת אלכוהול, ובמהלכו של עימות מילולי - התקרב אליה וחשה איום מפניו והחלו דחיפות הדדיות על רקע ניסיונה להתגונן מפני אלימותו (**סעיף 40יא(4) לחוק**).

אף מתסקיר הנאשם עולה כי הודה באופן חלקי בעובדות כתב האישום כשהרחיק עצמו מפרטים המייחסים לו אלימות מילולית כלפי המתלונן. מודה בעבירה של הסגת גבול אך שולל התנהגות אלימה כלפי המתלונן.

כיום רואה את בחירתם להגיע לבית המלאכה כשגויה, ומבין את הסגת הגבול. חש צער על מעשיו והבנה באשר לאלימות המילולית והפגיעה שבהם, וביטא חרטה על התנהגותו.

מתסקיריהם של הנאשמים, בני זוג נשואים בני 38 ו-39, הורים לשתי בנות קטינות, עולה כי בבעלותם עסק עצמאי לשילוח בינלאומי ומנהלים אורח חיים דתי.

לפי הערכת השירות המסוכנות הנשקפת מהנאשמים להישנות התנהגות אלימה הינה נמוכה, וברמה נמוכה.

הגם שהנאשמים הביעו נכונות לפצות על מעשיהם באמצעות של"צ, הרי שהלכה למעשה בתחילה לא פעלו לגיבוש תוכנית, לא שיתפו פעולה עם השירות בנושא זה, ואף שללו נזקקות טיפולית.

מהתסקירים המשלימים עולה כי רק במהלך תקופת הדחייה שניתנה ע"י בימ"ש, התגייסו השניים לגביו שתוכנית ולשיתוף פעולה מלא עם השירות בנושא זה (סעיף 40א(5) לחוק).

תסקיר הנאשמת

על גורמי הסיכוי לשיקומה שקל השירות את יכולת תפקודה במישורי חייה השונים, העדר עבר פלילי והעדר תיקים נוספים בשלוש השנים שחלפו מאז ביצוע העבירות דנן.

על גורמי הסיכון בעניינה שקל השירות את הקושי שלה לקחת אחריות על מעשיה, את קשייה בויסות דחפיה התוקפניים, קושי בביטוי אמפתיה, צרכיה בשליטה, נוקשות חשיבתית, ודפוסי התמודדות בעייתיים עם מצבים המעוררים חרדה, מתח, חוסר אונים ופגיעה בדימויה העצמי.

השירות התרשם כי הנאשמת חוותה עצמה כקורבן בנסיבות אלה ובמצבים בהם חשה עצמה מושפלת, מנוצלת פגועה וחסרת אונים, היא מתקשה להתמודד עם רגשותיה באופן שקול, נוטה לפעול בצורה אימפולסיבית ופוגענית מבלי יכולת לבחון השלכות התנהגותה זו עליה ועל סביבתה.

יש לציין כי אף התבטאויותיה כלפי השירות היו בלתי מווסתות, כוחניות ותוקפניות.

תסקיר הנאשם

אובחן כסובל מפוסט טראומה, מוכר כנכה בשיעור 40% של משרד הביטחון (הציג אישור) ומתקיים מקצבת נכות ומהכנסותיו של העסק שבבעלותו ביחד עם הנאשמת, בו משמש כשכיר. מטופל מזה 3 שנים אצל פסיכיאטר בקביעות בשיחות שבועיות, טיפול בו הנאשם מתקדם ואיכות חייו משתפרת, ועל כן נמנע השירות מהמלצה טיפולית בעניינו.

השירות התרשם מעשיו בעבירות תגובתיים לתחושת של פגיעה, כעס, וניצול שהצטברו כלפי המתלונן והתעצמו בסיטואציה המתוחה של המפגש.

על גורמי הסיכון להישנות התנהגות אלימה- שקל השירות את קשייו להכיר באלימות שהתנהלותו כלפי המתלונן, לפסיביות המאפיינת אותו בחייו בדרך כלל, את קשייו בביטוי רגשי ישיר, ואת מצבו הרגשי והנפשי כמו גם קשייו לבטא אמפתיה כלפי המתלונן.

על גורמי הסיכוי לשיקום -שקל השירות את כישוריו ויכולתו לתפקד במישורי חייו השונים, יכולת הסתגלות ויציבות במסגרות הכרתו באחריותו לפסול במעשיו, העובדה שמצוי בטיפול סביב קשייו, הנכונות שביטא לפצות על מעשיו, העדר עבר פלילי, והעדר התמכרות לחומרים.

מתחם הענישה הכולל בעבירות בהן הורשע הנאשם נע בין מאסר מותנה ל-7 חודשי מאסר.

מתחם הענישה הכולל בעבירות בה הורשעה הנאשמת נע בין מספר חודשי עבודות שירות ל-10 חודשי מאסר בפועל.

אי הרשעה

הנאשמים הדגישו את חשיבות סיום ההליך ללא הרשעה בעניינם.

הנאשמת טענה כי מקיימת קשר עסקי עם משרד הביטחון ועל כן אם תורשע- יפגע העסק, ללא שהציגה אישורים.

הנאשם אף הוא ביטא חשש מפני הרשעתו בדין כיוון שזו תפגע בעתידו התעסוקתי, בשל עבודתו בעסק העצמאי שבבעלותו ביחד עם הנאשמת, בה נדרש לתעודת יושר, וכן לימודיו בקורס "פקידים רשויים" שכחלק מדרישות המקצוע נדרש לגיליון עבר פלילי נקי.

השירות המליץ על אי הרשעתם של הנאשמים בדין, למרות חומרת העבירות והתנהגותם הבעייתית מול השירות במהלך האבחון בכל הנוגע לריצוי תוכנית של"צ, זאת לאור השינוי החיובי בעמדתם במהלך תקופת הדחייה, העדר עבר פלילי, ונוכח היותם בעלי עסק עצמאי שבין לקוחותיו- מסגרות ציבוריות וביטחוניות, כשלגבי הנאשם- קיימת אף הפגיעה בלימודיו כאמור.

על פי הלכת כתב בע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, נב (3) 337, הכלל הינו הרשעה בדין מקום בו קבע בימ"ש כי הנאשם ביצע את העבירה, כאשר הימנעות מהרשעה הינה חריג לכלל, האפשרית בהתקיים שני תנאים מצטברים לפיהם- הראשון- על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית- סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

בנסיבות שבפני, מצאתי כי מתקיימים תנאיה החריגים של הלכת כתב, וכי יש לאמץ את המלצת התסקירים ולהימנע מהרשעת הנאשמים.

הגם שמדובר במעשים חמורים, הרי שעדיין אלה מצויים ברף הנמוך של עבירות מסוג זה.

כמו כן, מהתסקירים עולה כי העסק אותו מנהלים הנאשמים הינו עסק רגיש, המתקשר באופן תכוף עם גורמים ביטחוניים וציבוריים, באופן שרישום פלילי עלול לפגוע בהתקשרות זו, לא כל שכן מסלולו המקצועי של הנאשם שאינו עולה בקנה אחד עם הרשעה בפלילים.

כל זאת, לצד העובדה כי הנאשמים מנהלים אורח חיים נורמטיבי עד כה, נעדרים כל עבר פלילי, ואף לא שבו להסתבך בפלילים בחלוף הזמן הרב למן האירוע - מביאים לכלל מסקנה כי יש להקל בעניינם מטעמי שיקום

בהתאם לסעיף 40ד(א) לחוק, לחרוג ממתחם הענישה, ולהסתפק בצו של"צ (כשלא מצאתי מקום לצמצם את ההיקף המומלץ על ידי שירות המבחן) לצד פיצוי למתלונן.

בכך יש כדי לקיים את עקרון ההלימה כהגדרתו בחוק.

6. לפיכך- הריני גוזרת על הנאשמים **ללא הרשעתם בדין** את העונשים הבאים:

הנאשמת

א. של"צ בהיקף 160 שעות לפי תוכנית שירות המבחן.

ב. פיצוי למתלונן בסך 1,000 ₪ שישולם עד 1.4.16.

הנאשם

א. של"צ בהיקף 120 שעות - לפי תוכנית שירות המבחן.

7. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים

ניתן היום, ו' אדר א' תשע"ו, 15 פברואר 2016, במעמד הנוכחים.